

Persianes avall, com el temps

I.

Una llum traspassa núvols muscs de sons de saxo nocturn.

Havent apartat la celístia, s'infla i badalla al voltant del fossar del port,
a l'uralita dels barracons que quan somniaves hi han armat.

II.

Egoïstes parpelles! No et deixen veure la claror

que inunda els xiprers amb un so semblant al rèquiem de la teva quimera.

Altiu bescoll! Per eclipsar el salobre es perfuma amb mel, llimona i llessamí.

III.

A vegades el gat sí sap fer culleres.

Tots saben que t'estàs fent dir Kurzweil: en parlen a la Rambla els pinzells bohemis.

Ho comenten mentre els teus canells descansen: les flors es marceixen tot i tenir llum.

IV.

De res em servirà fer-te cloure els ulls si el sol arriba. El temps va al seu compàs.

De res servirà que et canviis el nom. Els habitants del fossar del port

sotgen el ritme dels teus peus. Ja busquen companyia.

V.

T'escriuran metàfores ben delicades. No et deixis endur.

Recorda que no vols pas morir, no estant muntat en aquesta sínia

que vol escapar del dia escoltant jazz i manté el cap calent amb frescor.

VI.

"Tot just despertàvem del son dels infants", perdona si no sento l'olor del marbre:
la llum desfà la llinda de les barraques mentre tu dorms, com una agulla oxidada
que punxa i fa sortir una gota de sang. Ho diuen a la Rambla: la nit ha passat.